d ö n e m e ç

-yitirilenler için blues- (*)

karaderili kadınlar
gece karası sesleriyle
şarkılar söylüyorlar
zamanın çukurunda
dibe çökmüş gözlerini kırpıştırıp
yarattıkları geyikleri öldürürken
sese dönüşen lanetleri
boynuna asılıyor bütün sokakların
sokaklar...dünyanın kaybolduğu
baştan sona inkar olan sokaklar...
ayak izleri olmayan ruhlarıyla
şarkılar söyleyen geyik ölüleri
kara derisini soyarak gecenin
cinnetine ad bulmaya çalışanlar
olsa olsa bir şiirin kovulmuşları
karşılarında utançla ağladığım
intiharın güzel çocukları
ben hiç hatırlamıyorum çocukluğumu
yaşadığımı ya da öldüğümü bilmiyorum
sonsuz iki uzam arasında
çatırdayan bir evren modeli hayatım
güneşlerim çoktan öldü
gece karanlık ve ay bir yara
üstüme çöken karabasanın adı
hayat galiba
bilmeden dokunduğum
şakaklarında kestane ağaçlarıyla
dans eden şizofren
kesik elini fırlatırken bana
gözlerim düşüyor asfalta
gördüğüm yapışkan bir karanlık
beni içine alan dingin durum
oysa içimdeki her şey çıldırıyor
organlarım birbirini vurmakta
kalbime sahip olamıyorum
ve zavallı beynim
anlamaya çalışırken bütün bunları
memelerini sıktığım hiçbir sözcük
şefkat göstermiyor

çocukluğumu hatırlamıyorum
babama seni seviyorum dediğimi
sevgilimin neden ağladığını
bilmiyorum
bir gözyaşının belleğindekileri
hiç mi öğrenemeyeceğim
aşk neden çarmıhına geriyor beni
kalbimi söküp fırlatsam
ve unutsam bütün sözcükleri
sevgilim daha mı çok sever
mutlu olabilir miyim
ay düşer mi üstüme

karaderili kadınlar
gece karası sesleriyle
hiç durmadan şarkılar söylerken
kararıp tenimden içime sızıyorum
bulduğum bir HİÇ
uzamından kurtulmuş zaman ölüsü
eskidiğim limanlar ve tuzun çürüttüğü
kalyon iskeletleri
yelkenleri paçavra ve umutsuzluk olan
deniz yorgunu gezginlerin ölü yatakları
Don Kişot'suz yel değirmenleri
içimdeki çökeltisi yitirdiklerimin
kederin dilsiz kalma isteği
çünkü susmalıyım ve sormamalıyım
kıskanmamalıyım hiçbir bulutu
bulutlar kardeştir ve gökyüzü yurdudur onların
oysa bilsen gökyüzünün gözlerin olduğunu
ve çoktan ölmüş güneşlerimin yerinde
bir tek güneşimin sen olduğunu bilsen
belki daha çok seversin beni
ve belki de anlayabilirsin
ama çocukluğumu hatırlamıyorum
babamın seni seviyorum dediğini
yaşadığımı ya da öldüğümü bilmiyorum
sevgilim gözyaşı ülkesinde ağlarken nedensiz
genç cesetleriyle acılarımın
her bayram konakladığım mezarlıklar
yanıt değil hayatın niyesine

beynimde dolaşan bu kurşun
gözlerimdeki cam kırıkları
kendimi incittiğim gözyaşların
ölen güneşlerim yani
yeniden tanımlarken karanlığı
anlıyorum ki ay irin dolu bir yara
ve gökyüzü üstüme çöken karabasanın adı
gömüldüğüm bu bordo koltuk
karaderili kadınlar
gece karası sesleriyle
şarkılar söylüyorlar
zamanın çukurunda
dibe çökmüş benliğimi ararken
...ay...düşüyor...üstüme...

(*) Bessie Smith ile düet yapılacaktır.

deniz kıyısındaki
ıssız bir fotoğraf için
nedensiz anımsatma

ay ıslık çaldı
sessizce fısıldadı tılsımlı sözlerini
çünkü acı girdi aranıza çünkü

içsel bir sızıdır tereddüt
pençeleri kanayan vahşi bir köpek
trompetin tınısına gerilmiş
tek hücreli canlı
kamçısını sallayıp geçerken
bir limana gömüyorum gözlerimi
bütün gemilerin sayrılığı gördüklerim
kamusal bir rahmin yasallığında
iğrenç salyasını saçan hayat
nasıl bağışlatacak kendini
işte haykırıyorum:
b a ğ ı ş l a m a y a c a ğ ı m
ağulu bir tılsıma dönen bu sürgünlüğü
ağır işkencelerini günlük olanın
umutlarımı yağmalayan aşkın ecesini
b a ğ ı ş l a m a y a c a ğ ı m . . .

tel örgülerini geriyorum anıların
uçurumlar yeşeren belleğimde
birikirken zamanın soğumuş kanı
balkonumdan sokağa sızıyor yüzüm
yüzümdeki bordo yılan usulca kıvrılıyor
başlayan hiçliğin simgesel ayini
sözün kışkırttığı yanardağ
doğasal bir kargış
dağlayıcı ulağın söylediği

şarkılar:

boş inançları romantizmin
birdenbire katılaşıp savrulan
ürkütücü gözleri mermerden kadınların

şarkılar:

sonrasız birer leke
anımsanmak istenmeyen
gri...gece mavisi...bordo
bir müzik kutusunun kenarında kırılan

geçmiş:

ölü kız çocuğunun yeşil gözleri
piyanonun kara tuşlarına saplanan
caz ve konyak ayini
yavaşça yitiyordu
lağım kokan sokağın ortasında
içinde eridiği bedenin sıcaklığı ürpertirken tenini
ürkek bakışları nedensizce uzuyordu
lambasız sokak lambasının ölü ışıklarıyla çiftleşen gözyaşları
öptüğü dudakların çatlaklarında kaybolurken

yürüdüler...

sonsuz gecenin vicdanında
yıkayıp kanayan gözlerini
kafesine kapattılar vahşi hayvanını karanlığın
ay ıslık çaldı
sessizce fısıldadı tılsımlı sözlerini:

çünkü acı girdi aranıza
ve Danton'un kesik kafası
aydınlattı ihtilalcilerin yalan ufkunu
anlamalıydınız
Macbeth uykuyu öldürmüştü
ve unutuş öğretilemezdi
hiç kimseye

bir çöl geçmişti o an...

ayın gözeneklerinde ateşler yanıyordu
tarihin göğermiş alnında
kör bir şarkı
bozkırın ortasında acemi bir tay gibi
akrebi ölü bir saat gibi inliyordu
zamanın hayta başlangıcı parke taşlı sokakta
yanlış bir kurgu muydu yaşanılan
seni seviyorum tiratları yankılanırken soytarılar sahnesinde
çağını şaşırmış tragedya kahramanları
maskelerini birbirine karıştırıyordu yeni yetme bir kızın
siyah gözyaşları koyulaşıyor
gece gözlerini kapatıyordu
karanlığın çocuğu baykuşlar
soysuzca gülümsüyor
ruhumu kabul etmeyen ölüm meleği
canını alıyordu Cordelia'nın

birdenbire...

yıllar önce gidilmiş bir resim sergisinin
katalogu genleşiyor ellerimde
çifte yalnızlıklarla örülü bir duvar
odanın tam ortasından uzanıyor yokluğa
iki sesli ayrılık şarkıları
uzak bir köpeğin kulaklarında çınlayan
korkunç katliamlar tarihi
kaçışın olmadığı bir sürek avıdır
sözcüklerden başlayan ve onların
genişleyen evreninde büzüşüp kuruyan
b e l l e k
arı sözcük gömütlüğü
düşlerinizin ve yolculuğunuzun gelip saplandığı kara kuyu
ordasınızdır
son tümcenin apaçık düzensizliğiyle
saçmanın ağır yükü altında
rotasını yitirmiş zavallı kırlangıç
koparıp atmıştır kanatlarını

orada
zamanın sonundaki ada da
ortodoks bir rahibin rüzgar gülü kırıktır
leylekler geçmektedir gökyüzünü süpürerek
dudak parçaları savrulur denizin pürüzsüz maviliğinde
soytarılar yeni bir panayır arar
saygısızca dolaşırken sokaklarında kentin
uğursuz iblis sakalını sıvazlar
tarihin en pis gülümseyişi bulaşır
çocuksu soytarının suratına
panayırlar ölmektedir
trençkotlu yaşlı adamlar
saldırgan bir şefkatin peşinde
izini ararlar geçmişin

oysa bir ağustos böceğinin uydurmasıdır geçmiş

ıssız bir fotoğrafın anımsayamadıkları
eski yol haritalarındaki yitik deniz fenerleri
yıllar önce gidilmiş bir resim sergisinin
katalogunda unutulmuştur

(yalnız bir yolcunun içsel konuşması)

yeni kesilmiş bir kavak ağacının
kurumuş dallarında unuttum çocukluğumu
kulaklarımda eski bir tını
kimsenin duyamayacağı
güneşli orta çağ aryaları
kadının yüzüne düşen
ağlayan gündönümü
yakasında deniz iskeletleriyle
neydi yitirdiğimiz
nemli dudaklarımızda
tenha unutuşu mu çölün
yabanıl yüzü mü prensesin
ışıl ışıl ay taşları
aydınlatırken ellerimizi
tanıyamıyorduk şaşkın yüzlerini ölümün

birdenbire derinleşti kâbus
yüzyıllardır ölü bir köpeğin bilinci nesneleşirken
ay ıslık çalıp
sessizce fısıldadı tılsımlı sözlerini

çünkü acı girdi aranıza
ve Danton'un kesik kafası
aydınlattı ihtilalcilerin yalan ufkunu
anlamalıydınız
Macbeth uykuyu öldürmüş
Cordelia çarmıha gerilmişti
ve unutuş öğretilemezdi
kısa pantolonlu o *karaşın* çocuğa...

güneş çıkar
aydınlanır parke taşlı sokak
herkes uyanıp yüzünü yıkar
bahar gelmiştir artık
yeşil erik yenmeye gidilecektir
sıska bir şarkıcının öğrettiği şarkılar söylenerek

"*serçelerin sabah sevişmeleri bile*
***canını yakıyordu*"(*) dediğinde kardeşim**
yazılmıştır usulca

kuzeyden batıyor güneş
bütün totemler şaşkın
terimin tuzu dağlıyor gözlerimi
umursamıyorum
umursamazlığım korkulu bir tapınak
kapılarını kimsenin açamadığı
koridorlarında ıssız inildeyişlerin duyulduğu
gece canlılarının şölenler düzenlediği
korkulu bir tapınak içinde kaybolduğum
ama umursamıyorum
şimdi yarattığım hayvanı ehlileştirirken
inatla saçlarını çözüyorum tarihin

odamın kapısını açıyor zaman
tanıyamıyorum onu
solgun suretlerini iki genç şairin
birbirlerinin bileklerini kesip
sonra konyak içen ve
Girit'li bir orospunun hayatını anlatan
şarkılar söyleyen o iki genç şairi
hiç tanıyamayacağımı biliyorum
bir yandan kanıyor güvercin
dikdörtgen boyutların sızısı şaşkın
kendine saldıran küre kusursuz çünkü
dedim ya geometrinin sultası bu karmaşa
kocaman bir yaranın kırsal dinginliği
ellerimde ölen bebeğimin söylediği her şey
nereye saklayacağım içimdeki duru mezarlığı
ve gözlerini peşimi bırakmayan ip cambazlarının

suratını parçalıyorum doğanın
elimde kanlı bir bıçak
dudaklarımda o sahte suratın parçaları
Nisan'da yani ilk yazda ve Paris'te
kendini katletmeye yazgılı bir katil gibi dolaşırken
bakışının gölgesini tanıyamıyorum
sessizce geçiyor aramızdan tarih
iki koca kıta dört büyük krallık ve bir okyanus
kazayla dokunduğum güneşi boğmalıydım
kıyımın ve katliamın niyesi yoktu
elimde en güzel kafatası aşk meleğinin
oynuyorduk hep birlikte
çınarlar
ve kavaklar
ve köknarlar
kim taktı bütün bu maskeleri
bu yalan replikleri kim yazdı
niye bunca soru
sardunyaya neden küstük
bu ölü kırlangıç kimin
kim hükümran
cellat kim
kim biliyor hayatın bilge sorusunu
boşluk
peşimi bırakmıyor ki

çölün merkezinde genleşiyor kum
sarının gizil boyutunda ölüm
tılsım kimileri için bir lanetti
gökyüzü yarılırken ortasından ikiye
sıfatlarından kurtuluyor nesneler ve şiir
kıyıya çarpan dalgaların genç cesetleri
aşkın ve tarihin belleğini yağmalarken
elimdeki yorgun bıçak kınını arıyordu
oysa son kadının orgazm çığlığıydı
çeliğin ete saplanışındaki gürültü
doru kısrağın şaha kalkışı
göğe uzanan akarsuyumun kuruyuşu
söyleyemiyorum bir sur dibi sarmaşığının yazgısını
dilim çolak
sözcüklerim ölü doğmuş
çığlığım gözlerime saplanan uysal gemi
Eylül'de yani sonyazda ve Paris'te
kendini yüzyıllardır katleden bir katil gibi dolaşırken
bilmiyorum nereye gömeceğim bana uzanan parmakları
yarısı çürümüş bir kötürümün ağlayışını
ıssızım
kapanıyor gözlerim
bileklerimden fırlayan damarlarım
aşk şarkıları söylüyor sevgilinin hayaletine
ve onların
"*gülüşlerinde keskin hançerler var*"
derken bilge çocuk

son sözü söylüyor kıyıcı ses:

"ve kadını ölümden acı buldum
o kadın ki yüreği tuzak ve ağlar ve
elleri zincirlerdir."(**)

duyuyorum her şeyi
uzanıp cenin çocuklarımı seviyorum ölü
ilk gösterisinde ipten düşen çocuk cambazı beziyorum
çok uzaklardan hıçkırığını duyuyorum donmuş köpeklerin
ve.....sonra

susuyorum...

(*) C.Hakkı Zariç'in bir dizesi
(**) eski ahit/vaiz

Serdar Aydın
iç. "ay...düşüyor...üstüme", şiir, Kül Sanat Yayıncılık, 2003